

Věřím, že budou mít níže napsané řádky alespoň trochu nějaký vliv na konečné řešení výstavby stanice metra D Olbrachtova.

V roce 1967 se do nově postaveného panelového domu v Kovařovicově ulici stěhovaly z větší části rodiny s malými dětmi.

Šlo o dům v družstevním vlastnictví, tedy spojený pro každého s nemalým finančním vydáním a dalším splácením. V té době bylo problematické získat byt státní. I pro moji matku, samoživitelku, zdravotně postiženou po dětské obrně družstevní byt byl jedinou možnou cestou, jak se mnou opustit po několika letech jedinou místnost bytu IV. kategorie v Praze Libni, kde byly zcela nevyhovující podmínky pro život s malým dítětem (včetně společného sociálního zařízení na chodbě pro několik rodin).

Není divu, že se všichni podíleli s nadšením dobrovolně na vlastní náklady na úpravě okolí nového domu, které ještě neslo značné stopy staveniště. Patřila k tomu mimo jiné výsadba zeleně, jejichž údržbě se obyvatelé věnovali spousty dalších let, především v letních měsících. Snad ani nemohli tehdy tušit, jak se jim v pozdějších letech jejich snaha vrátí jednak v podobě clony od postupně stále frekventovanější rušné ulice Na Strži a dále např. zlepšením mikroklimatu, které oceňují především v posledních letech během letních horkých měsíců.

Dnes už jsou z původních obyvatel důchodci (pokud ještě žijí), doplnili je obyvatelé noví, opět často rodiny s malými dětmi. Místo klidného, důstojného žití, v které všichni doufali, v posledních letech žijí v neustálých obavách a stresu, co se bude dít s okolím domu, včetně domu samotného. O citovém vztahu ke vzrostlým stromům ani nemluvě.

Patřím mezi ně i já a moje matka xxxxxxxxxx (roč.1937), již mnoho let upoutána na invalid.vozík z důvodu progresivního postpolio.syndromu a následků úrazů včetně páteře, které je spojeno mimo jiné s velkou dušností. Přibližně před sedmi lety věnovala nemalé úsilí i peníze na přeměnu bytu na bezbariérový, vyhovující pohybu na vozíku, aby nemusela žít v nějakém ústavu. Letní horké dny se svojí dušností přežívá jen díky večernímu větrání přes severní část bytu. Nedovedeme si představit, že toto by již v budoucnu nebylo možné, vzhledem k odstranění zeleně a dlouhodobému staveništi z důvodu stavby stanice metra Olbrachtova. Pořízení klimatizace, které si nemůžeme dovolit z výše pořizovacích a provozních nákladů (obě máme nízké důchody) by matce stejně nevyhovovalo ani ze zdravot.důvodů (příliš nízká vlhkost vzduchu). Prožít sklonek života prakticky na staveništi si určitě nezaslouží, nehledě na to, že díky stavbě se její zdravotní stav nutně rapidně zhorší a život zkrátí. Takových lidí je v dotyčném domě mnoho, přežili covid, ale přežijí stavbu?

Pokud matka byt na vozíku opouští např. z důvodu návštěvy lékaře, využívá stanici autobusu 193 před domem, kam se dopraví, aniž by musela přejíždět silnice. I toto je do budoucna v ohrožení.

Současná dopravní obslužnost budoucí plánované stanice Olbrachtova je vyhovující, stanice Budějovická je snadno dosažitelná autobusem i pro vozíčkáře. Naopak, jet z Olbrachtovy jednu stanici metrem na Pankrác a tam složitě přestupovat na trasu C bude podstatně komplikovanější, tak jako v jiných přestupních stanicích. To stačí pochopit pouze selským rozumem a žít ve zdejší oblasti. Nebo snad existuje petice, průzkum názorů místních obyvatel, kterým by stanice měla sloužit a na základě kterého bylo rozhodnuto o její stavbě? Byla by vůbec možnost bezbariérového vstupu pro vozíčkáře a následného přestupu na Pankrác?

Není pochyb o nutnosti trasy D pro vzdálenější sídliště, ale kdo bude mít na svědomí osudy, zdraví a bez nadsázky v mnoha případech i životy lidí, kteří budou trpět a nedůstojně žít prakticky na

staveništi nesmyslné stanice, nehledě na mrhání finančními prostředky? A pokud se dožijí zprovoznění stanice, již nikdy nebudou mít před domem vzrostlou zeleň, ale beton s živořícími keříky, které rozhodně nijak nezlepší přehřívající se povrch při současných klimatických změnách.

Nedokáží zároveň pochopit, že při vzniku stanic metra v minulosti v centru Prahy ve staré, původní zástavbě došlo k budování pod zemí, aniž by stavba významnou měrou zasahovala na povrch, tak, jak tomu má být se stanicí Olbrachtova.

Vývoj situace kolem stavby donutil některé sousedy k podání žalob na vlastní náklady, neboť jim není lhostejná budoucnost vlastní, ale i sousedů, kteří z jakýchkoliv důvodů nemohou podávat žaloby též. K nim patřím i já, neboť ani výše důchodu (16,5 tisíce Kč) ani můj zdravotní stav, který by nezvládl nutnou psychickou zátěž, spojenou se soudním procesem, mi nedovolí podat žalobu.

Snad přeci dosáhnou místní obyvatelé práva na slušný život před zájmy developerů, svědomí a slušnost dostane přednost před politickými zájmy.

XX

Kovařovicova
140 00 Praha 4

XX

Za Zelenou liškou 547
140 00 Praha 4